

УВОДНА РЕЧ

Изласком друге свеске за академску 2002. годину Редакција је успела испунити обавезу и обећање да ће од сада, уколико се то може, сваке академске године излазити две свеске „Богословља“, а не двоброј. То би могао бити знак да смо успели смоћи не само додатну добру вољу већ и пожељну уредничку, организациону и оперативну агилност. Надамо се да ћемо у времену што је пред нама успети да одржимо и негујемо такав поредак и ритам рада.

И у овој свесци примећујемо разграђавање унеколико устаљених праваца богословско-културалних истраживања којима се развија етос и теоријски идентитет „Богословља“ и свега што оно представља.

Из подручја библистичких истраживања доносимо два рада што отварају плодне перспективе како за савремено богословско информисање тако, још више, и за теоријско промишљање важних аспеката Светог писма. Студијом Родолуба Кубата наставља се излагање библијских основа црквене антропологије, и то осветљавањем старозаветног схватања човека преко појма *basar*, који сведочи о несводивом значају тела и тварности за библијско схватање пунине откривења што се даје човеку, а човек тим откривењем живи или треба да живи. Анализа *Пролога* Јеванђеља по Марку у тексту Предрага Драгутиновића, а на основу и најсавременијих налаза експерата новозаветне теологије, показује изванредну теолошку истанчаност и хармонију дубоких увида којима јеванђелиста Марко, већ у *Прологу*, утемељује основе откривења о Исусу Христу као Господу и Сину Човечијем који собом обједињује и испуњава месијанску историју богомспасаваног човештва.

Антиаријанску христологију, каква се пројавила у расправи вођеној *in vivo* у Сирмијуму IV века, разматра Милена Милин; дајући поуздан превод латинског изворника и коментаре, она омогућује да изнова доживимо „егзистенцијалну“ и сотириолошку динамику борбе за Истину, која је, заправо, била основни улог у тим споровима. У тексту Срђана Симића износе се христолошки аргументи Византинаца против ислама и посредно подсећа на то како је потребно уложити више систематских научних напора ради упознавања и разумевања хришћана и муслимана на том пољу.

Презентација последовања треће-шестог часа, што га преко превода и уводног коментара доноси Ненад Милошевић, обогаћује наша сазнања о литургијској историји мање познатих аспеката богослужбеног бића Цркве. У литургијском кључу наставља и Предраг Миодраг анализом иконографских детаља представе Небеске литургије у цркви скита Свете Тројице на Спасовој води. Посебно ваља истаћи рад оца Давида (Перовића) којим се износе љубвена слова црквено-подвижног искуства, пројављеног кроз аутентичну рефлексивност у триједном кључу богословља, философије и поезије.

Са поља истраживања хришћанске историје идеја долази студија Богдана М. Лубардића којом се, у критичком светлу црквене философије, разматра софиолошко учење оца Сергеја Булгакова и, уједно, указује на изазов што га је православљу светих отаца упутила синтеза руске хришћанске философије.

У радовима Ксеније Кончареве и оца Драгомира Санда тематизују се проблеми и задаци из области дидактике наставе за студенте теологије, односно педагогије и васпитања деце. Док Ксенија Кончареве презентира исцрпан и применљив предлог или пак модел наставе руског језика на студијама теологије, посебно га укорењујући у актуелну реформу школства унутар Српске православне Цркве, дотле отац Драгомир Сандо износи размишљања о позитивном и негативном, увек формативном, утицају медија и видео-средстава на васпитање деце.

Завршни блок прилога у новој свесци „Богословља“ заокружују историјари Цркве отац Радомир Поповић и отац Предраг Пузовић. Обојица своје радове посвећују успомени на изузетан допринос што га је расветљавању смисла и значења историје Српске православне Цркве дао др Ђоко Слијепчевић, а поводом десет година од упокојења истакнутог историчара наше Цркве и примопредаје легата др Слијепчевића на Богословском факултету СПЦ.

Благодарни сарадницима и читаоцима, очекујући и следеће богословске дијалоге, надајући се да ћемо подстицати озбиљну богословску креативност, покривамо наше трудове речима истинољубивог храбрења које исказује наш покровитељ Јован Богослов: *Ово је суд — што је светлости дошла на свет...* (Јн 3 19).